

1 af 5

Prædiken søndag d. 12. marts 2017.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Rom 5,7-8 & Fil 2,1-14

Gospelgudstjeneste med Nardus. My world needs you.

Der er bare nogle mennesker, som overkommer at være så utroligt hjælpsomme, så følsomme, så uselviske. Det er der bare, når nogen har brug for dem.

Det er som om de aldrig bliver trætte og altid er fyldt med overskud.

Kender du sådan et menneske? Jeg kender adskillige!

De er næsten ikke til at holde ud, fordi vi kan føle, at de sætter os andre i et dårligt lys.

Men vi har brug for den slags mennesker - de uselviske.

Hvis denne verden skal blive en bedre verden, er der brug for dem, som går forrest, uden at tænke på sig selv. De uselviske.

Der er mange grunde til, at ønske sig en bedre verden.

Jeg har det sådan, at det løber mig koldt ned ad ryggen, stort set hver gang Donald Trump er på TV.

Når jeg læser, at nu er temperaturstigningerne så store, at den onde cirkel formodentligt ikke kan brydes.

Når jeg samtidigt ser på tv, at verdens største stykke is er ved at løsne sig på sydpolen. Så bliver jeg helt kold om hjertet.

Jeg tænker også, at verden er af lave, når vi kan glæde os over, at der kun er ca. 5000 flygtninge, der er døde i Middelhavet i år.

Det er da ikke noget at glæde os over. KUN!
Det er stadig 5000 for mange.

Nu skal vi ikke blive deprimerede, så jeg stopper opremsningen, men jeg er sikker på, at vi kan finde på alle mulige kedelige ting, uden at vi behøver anstrenge os for det.

Vi er vokset op med en velfærdsstat.
Bare det navn siger noget om, hvor privilegerede vi er, og ofte uden at vi egentlig tænker særligt meget over det.

Jeg tror vores virkelighed fremover er, at vi ikke længere kan læne os tilbage, lægge armene over kors, og sige, at det er ikke vores problem. Dette her må staten tage sig af.

Vi er nødt til selv at smøge ærmerne op, og tage os af hinanden. Vi er jo nødt til at have omsorg for hinanden. Ægte omsorg og næstekærlig kan ikke komme udefra, det kommer fra vore egne relationer.

Det kan godt være, at du og jeg sådan på egen hånd ikke kan forandre verden. Det er simpelthen for stort.

Men vi kan helt sikkert ændre verden, for dem, vi møder på vores vej. Det skal ikke så meget til som vi tror.

3 af 5

Det kræves ikke af os, at vi er supermænd, Jesus selv, eller superkvinder, for at gøre en forskel i menneskers liv.

Det er nok, bare at være menneske. Det er de fleste af os faktisk kvalificeret til at være

Faktisk er det så let at være selvisk.

Jeg har for nyligt været selvisk i en sådan grad, at det har været ved at drive min familie til vanvid. Jeg har nægtet at tage nødvendigt medicin, fordi, jeg ikke bryder mig om bivirkningerne.

Jeg har pollenallergi og lad os bare sige, at de sikre tegn på, at foråret er på vej, dem kan jeg bekræfte og det har jeg kunnet i en måneds tid.

Jeg bliver så træt, og det betyder at lunten bliver meget kort. Jeg bliver hidsig og utålmodig og i det hele taget lidt en pestilens.

Jeg lægger ikke selv mærke til det, men bemærkede dog, at min kone bankede i bordet forleden og sagde: "Nu tager du til lægen og får den indsprøjtning!"

Det har jeg været, så jeg håber I kan mærke forskel. Det kan min familie i hvert fald. Min surhed helt klart præget mine børn og relationerne i min familie.

Når jeg ser, hvor meget det har præget mine omgivelser, så kan jeg ikke lade være med at tænke på, hvad tålmodighed, tid, positive ord, ægte næstekærlighed, kunne have gjort....

Når man selv er lidt presset, kan man komme til at forvente at andre skal give en ekstra. Så er det vi sidder med hænderne i skødet og forventer, at andre gør noget.

Piet Hein fanger den meget godt:

“Uselviskhed er dog det bedste, man kan ønske for sin næste!”

Det er jo rigtigt, selvom det også vender forkert. Vi har brug for hinanden, men det betyder jo, at andre har brug for os. Andre har brug for min omsorg, mine hænder.

Den danske filosof Løgstrup siger det sådan her:

“Den enkelte har aldrig med et andet menneske at gøre uden at han holder noget af dets liv i sin hånd.”¹

Når vi siger min verden har brug for dig, så er det en erkendelse af, at vi hænger sammen.

Hvordan mine omgivelser gør og handler, har afgørende betydning for mig, både i det mindre og i det store perspektiv.

En af dem, som virkelig har fattet dette er Jesus, som hele tiden taler om næstekærlighed.

Den uselviske kærlighed, som ikke har sit udgangspunkt i den, der elsker, men i den, der elskes. I os. I dig!

De allerførste kristne forstod den kraft, der var i næstekærligheden. De fangede, at det ikke bare var noget, som gjorde den enkeltes liv lidt federe, men at det

---

¹ K.E. Løgstrup, Den etiske fordring, Gyldendal 1956.

5 af 5

faktisk i næstekærligheden var substans til at forandre verden.

Det er derfor min verden behøver dig!

En af de første kristne, Paulus, skriver sådan her:

Hvis da trøst i Kristus betyder noget, hvis kærlig opmuntring, hvis Åndens fællesskab, hvis inderlig medfølelse betyder noget, [v2](#) så gør min glæde fuldstændig ved at have det samme sind, ved at have den samme kærlighed, med én sjæl og ét sind. [v3](#) Gør intet af selviskhed og heller ikke af indbildskhed, men sæt i ydmyghed de andre højere end jer selv. [v4](#) Tænk ikke hver især på jeres eget, men tænk alle også på de andres vel. [v5](#) I skal have det sind over for hinanden, som var i Kristus Jesus,

[v6](#) han, som havde Guds skikkelse,
regnede det ikke for et rov
at være lige med Gud,
[v7](#) men gav afkald på det,
tog en tjeners skikkelse på
og blev mennesker lig;
og da han var trådt frem som et menneske,
[v8](#) ydmygede han sig
og blev lydige indtil døden,
ja, døden på et kors.

Amen!